

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מאיר פיינשטיין ז"ל

בן בלה ואליעזר

נולד בירושלים

בתאריך ט' בתשרי תרפ"ח, 5/10/1927

התגורר בירושלים

שרת באצ"ל

פוצץ עצמו לפני שנתלה למוות בתא הגרדום

בתאריך ב' באייר תש"ז, 22/4/1947

נקבר בהר הזיתים

בן 20 בנפלו

קורות חיים

בן בלה ואליעזר. נולד בט' בתשרי תרפ"ח (5.10.1927) בעיר העתיקה בירושלים כבן זקונים לאביו, סוחר אמיד ומכובד מיוצאי בריסק דליטא. מאיר למד עשר שנים בתלמוד-תורה "עץ-חיים" אצל הרב אריה לוי זצ"ל, שהיה מקורב לאביו. לאחר מות אביו בשנת תש"א יצא לעזור בפרנסת המשפחה והוא אז בן שלוש עשרה שנים. תחילה עבד בחנות בעיר ואחר כך יצא את ירושלים ועשה כפועל שכיר ברמתיים ולאחר מכן בקיבוצים נגבה וגבעת השלושה. בגבעת השלושה הצטרף ל"הגנה" ובשורותיה קיבל את ראשית אימוניו הצבאיים. שעות פנאי הקדיש ללימודי חול מספרים שקיבל מאחיו בירושלים.

בתחילת שנת 1944 התגייס לחיל ההנדסה של הצבא הבריטי בהציגו תעודה שקיבל ממוכתר פתח-תקווה ולפיה הוא בן עשרים שנה אף שהיה אז בן שש עשרה. במהלך שירותו הוצב בארץ ישראל ואחר-כך במצרים ובלבנון. בצבא התקשר לחיילים חברי אצ"ל וסייע להם בהעברת נשק מן המחנות. בימי חופשה מיחידתו היה מביא לארץ סלים מלאי ביצים וירקות שמתחתם הוסתרו פנקסים של הצבא הבריטי, לשימוש המחתרת.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ביוני 1946 השתחרר מאיר מן הצבא ונכנס לפעילות באצ"ל. ביום 30.10.1946 השתתף עם חבריו בפיצוץ תחנת הרכבת בירושלים. בפעולה זו שימש כנהג המכונית שהסיעה את הלוחמים ואת חומרי הנפץ. בדרך הנסיגה נתקלה המכונית במארב בריטי ואש עזה הומטרה על נוסעיה. הוא נפגע קשה, ידו השמאלית נתרסקה ואף על פי כן המשיך לנהוג עד שהגיע לשכונת ימין משה, מקום שם נתפזרו הלוחמים. עקבות הדם הרב שזב מידו הובילו את הבריטים למקום הימצאו. מאיר נשבה, הובא לטיפול רפואי והרופאים נאלצו לקטוע את זרועו כדי למנוע הרעלת-דם. ב-25 במארס 1947 נפתח בבית-הדין הצבאי בירושלים משפטם של מאיר וחבריו שנתפסו גם הם בפעולה. הוא עצמו לא התגונן וסירב להכיר בסמכותו של בית הדין לשפטו. לקראת סוף הדיונים קם ונשא נאום נגד השלטון הבריטי. בין היתר אמר: "... ישנה במצפוננו תשובה אחת: נשארנו בחיים לא בכדי לחיות ולצפות, בתנאים של עבדות ודיכוי, לטרבלינקה החדשה. נשארנו בחיים בכדי להבטיח חיים, חופש וכבוד לנו, לעמנו, לבנינו ולבני בנינו לדורי דורות. נשארנו בחיים בכדי שלא יישנה עוד מה שאירע שם ומה שעלול לקרות כאן תחת שלטונכם... על כן אותנו כאן אין מה להפחיד. למוד למדנו - כי יש חיים גרועים מהמוות ויש מוות הגדול מן החיים". בית-הדין פסק לו עונש-מוות. הוא הובא לצינוק בכלא ירושלים ושם פגש את משה בראזני, איש לח"י, שנידון למוות אף הוא. מאמצי משפחתו של מאיר וראשי היישוב להמיר את גזר דין המוות במאסר עלו בתוהו וביצוע גזר הדין נקבע לאשמורת הבוקר של ה-22.4.1947. ולאוס עוד יום קודם לכן אמר לאחיו בנימין ולחברתו רחל "כי חבל התליין לא יעלה על צווארי" ואמנם עד מהרה גיבשו השניים תכנית של "תמות נפשי עם פלישתים", והכוונה לפוצץ עצמם בעזרת חומר-נפץ שהוגנב לתאם, ביחד עם פמליית התליינים. חבריהם לכלא הגניבו לתאם שני רימוני-יד עטופים בקליפות של תפוחי-זהב, אבל מאחר שלא הצליחו לשכנע את הרב גולדמן, שהיה אמור לבוא ולקבל את וידוים, להימנע מלבוא להיות עמם ברגעיהם האחרונים, החליטו השניים לפוצץ עצמם בחצות הלילה. ב-ב' באייר תש"ז (21.4.1947), בטרם השיגתם יד התליין, הניחו את הרימונים בין ליבותיהם, חיבקו איש את רעהו, מאיר הצית את הפתילים וכך הוציאו את נשמותיהם. בדבריו האחרונים אל הרב גולדמן אמר מאיר בן השאר: "...טוב למות בכבוד מאשר לחיות בהשפלה. אני מבקש סליחה מאמי ומאחי על הצער שגרמתי ומקווה שהם יתגאו בי. אני מבקש מהמשפחה: אל יישבר רוחכם!". השניים הובאו למנוחת עולמים בהר הזיתים שבירושלים.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

פרקי חייו וגבורתו של מאיר פורסמו בין השאר בספרים ובחוברות:
"זכרם נצח", ספר יזכור לגבורי הארגון הצבאי הלאומי; "ספר עולי
הגרדום", ליוסף נדבה, "הנצחון עלי גרדום", לי. גוריון, ברומאן "בקולר
אחד", לח. הזז ובמחזה "רימון בין לבבות" למ. עמיאל.

